

lig skal forstaaes ved Sæterritorium, at man derfor kunde ønske en nærmere Forklaring deraf. Jeg har set i Kommissionens Betænkning, at der er ansøgt en Resolution af 22de Februar 1812, hvor Spørgsmaalet om den territoriale Grændse er afgjort derhen, at denne regnes til den sædvanlige Sømil fra den yderste Holm eller Ø, og jeg veed ikke, om der egentlig kunde være Noget til Hindrer for at optage denne Bestemmelse i Loven. Det forekommer mig, at, naar dette skete, gif man ikke videre, end man altid vilde kunne forsvare. Derimod anser jeg det for rigtigt, at der ikke i Lovforslaget er optaget de yderligere Bestemmelser, som i Kommissionens Forslag vare trusne overfor Fremmede og navnlig overfor svenske Fiskere. — Der er mulig endnu flere Punkter, som kunne være Gjenstand for yderligere Omtale, men jeg antager, at andre ærede Medlemmer ville tage Ordet, og jeg har udtalt, hvad der for mig var det vigtigste i dette Dilemma. Jeg skal blot slutte med at udtale det Haab med Hensyn til dette Lovforslag, at det maa lykkes den høitærede Minister at gjennemføre det i denne Session, da det er en Lov, hvortil der utvivlsomt er stor Trang, en Lov, der vil være til Gavn for Fiskeriet og sælgelig ogsaa for Landet.

Bonne: Jeg skal begynde med en Udtalelse i samme Retning som den ærede foregaaende Taler, idet jeg nemlig skal yde min Anerkjendelse til den høitærede Minister og til den Kommission, der har været nedsat i denne Sag, og som har gjort Forarbejderne til det foreliggende Lovforslag. Efter at den ærede sidste Taler saa fuldstændig har udtalt sig om adskillige Enkeltheder i Forslaget, skal jeg søge undgaa at komme ind paa de mindre detaillerede Bestemmelser og kun udtale mig om nogle af de mere vigtige af disse. Kapitel 2, der handler om Fiskeriet paa Havet, og hvor det foreskrives, hvorledes man der maa fiske, og med hvilke Redstaber, er affattet ganske i Overensstemmelse med den sagkyndige Kommissions Forslag, og jeg skal derfor ikke udtale nogen Mening om disse Bestemmelser, idet jeg maa antage, at hvad der herom er fremkommet fra den sagkyndige Kommission, maa være rigtigt. Dog kan jeg ikke negte, at det forekommer mig noget tvivlsomt, hvorvidt flere af de detaillerede Bestemmelser om Beskaffenheden af Redstaberne for Fiskeri i Havet, ville blive overholdte, naar der ikke findes nogen Kontrol til at paase, hvorledes de benyttes. Det er igrøgt ikke alene i dette Punkt, at jeg savner en Kontrol. Jeg vil senere komme til at omtale, at det forekommer mig, at Tilsynet efter Lovforslaget er i visse Tilfælde, om jeg saa maa kalde det, temmelig slapt. — Den sidste ærede Taler har omtalt de Bestemmelser i Kapitel 3 om Fiskeriet i Vindfjorden, som særlig have været Gjenstand for Forhandling ikke alene i vedkommende Kommission, men for

Forhandlinger, der gaa flere Hundrede Aar tilbage i Tiden. Det er navnlig Bestemmelserne om de forskellige Slags Vaad og Redstaber af forskellige Navne, Massernes Størrelse, Maaden, hvorpaa de bruges, samt hvorledes de overhovedet skulle være indrettede. Jeg tiltræder fuldstændig Bestemmelserne om de Indskrænkninger, der ere foreslaaede for disse Redstaber. Det er en almindelig Mening, at Aalevaadet er et af de meget skadelige Redstaber, og det har ofte været forbudt; til enkelte Læder har det været tilladt, men dog altid med visse Indskrænkninger. I Forbindelse med de Indskrænkninger, der ere foreslaaede med Hensyn til dette Slags Redstaber, staaer Spørgsmaalet om de saakaldte „laasede Bænde“. Jeg lægger stor Vægt paa, at der er saadanne fredede Strækninger i Fjordene; det er de eneste Steder, hvor Fiskene, da Fiskeriet har faaet en saa stor Udstrækning, kunne have Fred, og det er en nødvendig Betingelse for, at Fiskeriet kan vedblive at bestaa, at der er enkelte Steder, hvor Fiskebunden ikke oprives, og hvor Yngelen ikke ødelægges. Dette kan utvivlsomt kun forhindres naar der findes Steder, hvor Fiskerne ikke maa komme med den Slags Redstaber, som dels ødelægge de levende Fiske og dels opfiske Bunden, hvor Fiskeyngelen søger sit Skjul. Som det ærede Medlem omtalte, var der i Loven af 29de December 1857 foreskrevet endogaa flere Strækninger af fredede Bænde, end der er foreslaaet her. Jeg er fuldstændig enig med ham i, at de Bestemmelser, man siden har vedtaget, og som tilstede en større Frihed med Hensyn til Brugen af Fiske-redstaber, have været skadelige; det har Erfaringen viist, dels paa en, dels paa en anden Maade. Men navnlig har Erfaringen viist, hvor skadeligt det har været at lukke Bænde op, som en Tid lang have været lukkede, og at lade Fiskerne trække derind og ødelægge baade Fiskene og Fiskebunden. Jeg vedhænger mig, at jeg i sin Tid har været med til at oplukke de laasede Bænde; men efter at dette var sket, er jeg gennem Erfaring kommen til den Erkjendelse, at der derved blev begaaet en stor Feil. Heldigvis er jeg som Ikke-Sagkyndig ikke den eneste, hvem det er gaaet paa denne Maade; navnlig har ogsaa Kontroløren i Vindfjorden efter tidligere at have tilraadet Op-lukningen, senere gjort den Erfaring, at Op-lukningen har virket ueheldig. Jeg maa derfor udtale min Tak til den høitærede Indenrigsminister, fordi han har overvundet sine Betænkneligheder ved at foreslaa laasede Bænde. Jeg for mit Vedkommende vilde endogaa være tilbøjelig til fuldstændig at gaa tilbage til Bestemmelserne i Loven af 29de December 1857 med Hensyn til laasede Bænde og altsaa herunder at hensejre endnu flere Bænde, end sket er i Lovforslaget. I Forbigaaende skal jeg her bemærke, at de laasede Bænde ikke ere de store Terrains, ikke de store Bredninger, men smaa Kroge og Bugter, saaledes som man let vil se ved